

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **M. T.**, zast. JUDr. Jarmilou Černou, advokátkou, se sídlem Sladkovského 484, Pardubice, proti žalované: **Policie České republiky**, ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze 16. 11. 2007, č. j. 5 Ca 95/2006 - 48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 1. 2006, č. j. SCPP-4185/C-227-2005, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí o správním vyhoštění, vydané Oddělením cizinecké policie Rychnov nad Kněžnou, ze dne 6. 9. 2005, č. j. SCPP-242/HK-VII-2005, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění s dobou platnosti na tři roky, tj. do 6. 9. 2008, a to podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť jako cizinec jednal nebo měl jednat za právnickou osobu, která bez povolení k zaměstnání zaměstnala cizince, nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkovala. Podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování z území České republiky do 15 (patnácti) dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

V podané žalobě, o níž bylo rozhodnuto nyní napadeným rozsudkem, žalobce naplnění důvodu pro uložení správního vyhoštění nezpochyboval. Namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť je nepřiměřeně přísné. Navrhl, aby soud od uložení správního vyhoštění upustil, nebo je přiměřeně snížil.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne Praze ze 16. 11. 2007, č. j. 5 Ca 95/2006 - 48, žalobu zamítl. Vzhledem k tomu, že správní vyhoštění není trestem za správní delikt, městský soud konstatoval, že zákon (§ 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“) neumožňuje, aby soud snížil nebo upustil od správním orgánem uloženého správního vyhoštění. Dále se zabýval žalobní námitkou, že napadené rozhodnutí je nepřiměřeně přísné, nepřiměřenou přísnost napadeného rozhodnutí (délky doby vyhoštění) však neshledal.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce kasační stížnost s odkazem na naplnění důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. b) a d), spojenou s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Jmenovitě v kasační stížnosti namítá, že rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, což městský soud nezohlednil, v důsledku čehož je jeho rozhodnutí stíženo vadou, která ovlivnila zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Nesrozumitelnost rozhodnutí žalované spatřuje stěžovatel ve znění výroku rozhodnutí, které ukládá vyhoštění „na dobu tří let, to je do 6. 9. 2008“. Počátek běhu doby vyhoštění přitom výrok výslovně nestanoví, a v souvislosti s odkladným účinkem žaloby (ze zákona), který vypršel 2. 1. 2008 není zřejmé, po jako dobu nelze stěžovateli umožnit vstup na území České republiky. Podle jeho názoru by měl být počátek této doby vyhoštění vázán na právní moc rozhodnutí, což by případně mohlo být až od 2. 1. 2008. Je-li však vyhoštění stanoveno do 6.9.2008, pak takový výrok je vnitřně rozporný a v důsledku toho nesrozumitelný (a tudíž nerealizovatelný).

Návrh na přiznání odkladného účinku stěžovatel odůvodnil tak, že výkon nebo jiné právní následky předmětného správního rozhodnutí by pro stěžovatele znamenaly nenahraditelnou újmu. Od r. 2007 je ženatý, jeho manželka je t. č. hospitalizována na porodnicko-gynekologickém oddělení, její zdravotní stav je vážný, očekávají narození potomka.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, přičemž přihlédl k ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z textu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení, spočívající v tom, že skutková

podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Stěžovatel přitom zejména namítá, že rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve výrokové části, vztahující se k době, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, což městský soud nezohlednil.

Takové pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku neshledal.

Správní vyhoštění ve smyslu ustanovení § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je definováno jako *ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území*. Správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, resp. trestem uloženým v trestní řízení, ale správním opatřením omezujícím cizince ve svobodě jeho volného pohybu.

Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou platnosti až na 5 let, mj. jestliže cizinec jednal nebo měl jednat za právnickou osobu, která cizince bez povolení k zaměstnání zaměstnala anebo která takové zaměstnání zprostředkovala.

Z dikce § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců: „správním vyhoštěním se rozumí ukončení pobytu cizince na území“, aniž by bylo blíže specifikováno, na jakou faktickou či právní skutečnost má být čas, resp. termín, ukončení pobytu cizince na území vázán, je třeba dovodit, že tímto časem, resp. termínem, je s ohledem na další souvislosti textu zákona den rozhodnutí o předmětném vyhoštění, i když jeho účinky nastávají až právní mocí rozhodnutí. Z této konstrukce zcela zjevně vycházelo jak rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak potom i rozhodnutí žalované, které je uvozeno větou „...odvoláváte se proti rozhodnutí o správním vyhoštění vydanému Oddělením cizinecké policie Rychnov nad Kněžnou, č. j. SCPP-242/HK-VII-2005, ze dne 6. 9. 2005, kterým Vám bylo uloženo správní vyhoštění s dobou platnosti na tři roky, tj. do 6. 9. 2008.“ Poté následuje výrok o zamítnutí podaného odvolání a potvrzení původního rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s námitkou stěžovatele, že počátek doby vyhoštění by měl být vázán na právní moc rozhodnutí, a že není zřejmé, zda s ohledem na tuto skutečnost není rozhodnutí rozporné, zda tímto počátkem není až datum 2. 1. 2008. Dikce citovaného zákonného ustanovení mj. dále stanoví, že „Doba, po kterou nelze

umožnit vstup na území, je stanovena dobou platnosti rozhodnutí.“ U rozhodnutí o správním vyhoštění tak zřetelně nabývá na významu rozlišování *platnosti* doby, po kterou bylo omezení stanoveno a *účinnosti* rozhodnutí. Pokud stěžovatel činí otazník nad 2. 1. 2008 jako možným datem počátku doby vyhoštění, k tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, že tady si stěžovatel sám odporuje, neboť toto datum není datem právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění, nýbrž datem vypršení zákonného odkladného účinku žaloby proti tomuto rozhodnutí. Podstatné pro posouzení věci je to, že doba, po kterou správní vyhoštění platí, byla v napadeném rozhodnutí zřetelně vymezena na tři roky, a to do 6. 9. 2008.

S ohledem na výše uvedené neshledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou. Rozhodnutí žalované není nepřezkoumatelné, a Městský soud v Praze nepochybil, když je nepřezkoumatelným neshledal (to bez ohledu na to, že žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v žalobě nenamítal, neb příp. nepřezkoumatelnost lze vyslovit i bez návrhu – pozn. NSS).

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s, ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, žalovaná, která v řízení úspěch měla, žádné náklady neuplatňovala a Nejvyšší správní soud ani žádné jí vzniklé náklady ze spisu nezjistil, proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. dubna 2008

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu